

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Κ.

Κάθε εποχή έχει και την ώρα της, ή βιολίτσα της εύμορφιάς της φετεινής εποχής θα είναι η ήρωίς μας. Ίσως έπειδή είναι προφαντό φρούτο και έχει έπομένως εξασφάλιση εκ των προτέρων την έπιτυχίαν του, πρώϊμον και σπάνιον. Για πρώτη φορά έρχεται στας Άθήνας, είναι εκ πατρός Έλληνας και εκ μητρός Βιεννέζας. Εκτάκτως έδιαφέρουσα και γυυστική φυσιογνωμία, ξανθόχρυσα μαλλιά πλαισιώνουν τó θαυμάσιον όζάλ πρόσωπό της, και αποτελούν ζωηράν αντίθεσιν στα καστανά ώραιότατα μάτια της. Τó στόμα της πάντοτε γελαστό άφινει να διαφαίνωνται μαργαριταρένια δόντια. Σιλουέττα που είχε σουξέ και στο Παρίσι άκόμη όπου ήτο σιόλισμα εις τά διπλωματικά γύματα και δεξιόσις άριστοκρατικές. Η τουαλέττες της μοντέλλα Πατού και Βιονίς θα καταθέξουν της Άθηναίης. Παραμένει προς τó παρών σ' ένα από τά μεγαλύτερα ξενοδοχεία. Για πρώτη φορά θα έμφανισθῆ στας Άθήνας σε άριστοκρατική έσπερίδα ή όποια θα δοθῆ προς τιμήν της.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΣΕ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

- Αί κοσμικαί συγκεντρώσεις όσω προχωρεί ή χειμερινή εποχή αύξάνονται και πλυθύνονται ύπερισχύουν αί χαρτοπαικτικά, χάρις εις τó «Ρεμί» και τó «Μαχτζόνκ» τά δύο νεώτερα παιχνίδια που έχουν κατακτήσει την άρέσκειαν των Άθηναίων.
- Κατά Τρίτην Ρεμί-μαστίχα παρά τῷ κ. και τῆ κ. Ψύχα.
- Κατά Πέμπτην Μαχ-τζόνκ-ισάι παρά τῷ κ. και τῆ κ. Καλθοκορέση.
- Προχθές χορευτική έσπερίς παρά τῷ κ. και τῆ κ. Δημητριάδη, Η Δίς Έλλη Δημητριάδη έφορούσε θαυμασίαν τουαλέτταν προς τó ρόζ, και έσάρπαν από ζωζέττ ρόζ περιτρογιρισμένη με πτερόν.
- Έκ των παρευθεισών κυριών και δεσποινίδων εκτάκτως κομπές τουαλέττες έφερον ή κ. Καραγιάννη από δαντέλλα ρόζ και άσημένα γαρνιρισμένη με φαρδυτάτην μπάνταν από άληθινήν «σενσιλλά». Η Δίς Μανου με τουαλέττα από κρέπ-ντε-σιν κόκκινον γαρνιρισμένη με δαντέλλα βαθύχρυσον. Η Δίς Ε. Διαμαντοπούλου βελούδινην μαύρην γαρνιρισμένην κατά λϊαν πρωτότυπον τροπον λουλούδια από κρετόν αππλικαρισμένα και κεντημένα με πέρλες. Η Δίς Βριζάκη θαυμασίαν τουαλέτταν από πάνν χρῶμα κοραλιού σε μιά κούπ θαυμασίαν, που έσχημάτιζε δύο ποδιές με πολύπτυχες ή δέ άκρη της ποδιάς κατέληγεν με μακρυτάτην άκρην.
- Τήν προσεχή Πέμπτη χορευτική Έσπερίς παρά τῷ κ. και τῆ κ. Γ. Άποστολίδη.
- Τό προσεχές Σάββατον χορευτική Έσπερίς—έπι τῆ εύκαιρία των γάμων της θυγατρός των—παρά τῷ κ. και τῆ κ. Ρ.
- Προχθές μαστίχα σε όλιγάριθμον κύκλον κεκλημένων παρά τῷ κ. και τῆ κ. Γ. Μακκά. Ένα θαυμάσιον «έντεριέρ» σπριτιού όφειλόμενον εις τó δαιμόνιον γούστο των οικοδεσποτών, αποτελούμενον έπό πολύτιμα παλαιά έπιπλα κιλλιτεχνήματα, κομποτεχνήματα διευθετούμενα λϊαν άριστοτεχνικά.
- Τήν παρελθούσαν εβδομάδα χορευτική προσεπερίς εις τήν Άγγλικήν Πρεσβε΄αν έπι τῆ εύκαιρία της άφιξεως εκ Λονδίνου νεαρών άνεσιών της Κυρίας Τσήταμ.
- Κατά Παρασκευήν μαρίτς παρά τῆ Κα Τριανταφυλλάκου. Μεταξύ των μπριζιστριών Η κ. Μεταξά, ή κ. Περόγλου ή κ. Γεωργιάδη, ή κ. Φωτίου.
- Εις τó Καρίς Τρίτη, Πέμπτη και Σάββατον έχει περισσότερο κόμο. Δευτέρα, Τετάρτη, και Παρασκευή είναι αί ήμέραι των «σελέκτες» Εις τι χορευτικόν τετραίν φιγουράρουν κατά της άνω γέρου ήμέρας αί κοσμικότεραι Άθηναϊκαί σιλιούττες και έπιδεικνύονται αί πλέον chic τουαλέττες που της διακρίνει παριζιανισμός.
- Εις τήν χορευτικήν συγκέντρωσιν του Καρίς τήν παρελθούσαν Παρασκευήν έθαυμάσθη ή χορευτική έπιδειξιότης της Κα Ν. Πεσματζόγλου, και αί άρμονικαί κινήσεις της! Δος Ε. Δημητριάδη.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙ

[Υπό Μύριαν Χάρις]

«Άγάπη μου...είναι τó τελευταίο μου γράμμα αυτό που σου στέλνω από τó Σαϊγκίν. Σε λίγες μέρες θα είμαι στην άγκαλιά σου. Έπί τέλους! Δέν μπορώ να πιστέψω άκόμη πώς βρίσκομαι σε τóση εύτυχία...»

Χθές έγινε ιατρικό συμβούλιο και οι γιατροί μου έδωκαν τήν άδεια να φύγω τήν Παρασκευή με τó «Άνάμ». Ήθελα να τούς φιλήσω από τή χαρά μου. Σήμερα έδιάλεξα τήν καμπίνα μου. Φέρει τόν αριθμό 52 και είναι, λένε, πολύ δροσερή. Θυμάσαι τó σπικάκι μας, σεό Παρίσι που είχε τόν ίδιο αριθμό; Τι εύτυχημένες μέρες περσίσαμε στη φωλιά μας αυτή Μαρία!

Έπί τέλους! Θα ξαναϊδῶ τήν Γαλλία και θά σε ιδῶ κι' εμένα, άγαπημένη μου μικρούλα...Είχα τελείως άπελπισθῆ ιδῶ. Αυτοί οι τελευταίοι μήνες ήταν μαρτύριο για μένα...Πρώτα ή πληγή μου που μ' έκαμνε να ύποφέρω και ύστερα, αυτοί οι άπάισιοι πυρετοί. Και διαρκώς στή ή άγωνία και ό φόβος ότι δέν θα μπορούσα να φύγω, ή ότι θα έφευγα πολύ άργά! Έβλεπα τó άτμόπλοιο τήν νύκτα στον ύπνο μου. Άνέπνεα τήν μυρωδιά της θαλάσσης και όνοι-κα γε ή καρδιά μου. Έρχόμουν σε σένα! Πετούσα! Και μόλις έφθανα σε τó λιμάνι της Μασσαλίας με έρραβαν λείε σ' ένα σάκκο και με πετούσαν στη θάλασσα!.. Τι όνειρα! Τι άγωνία!

Άς μή μιλήω όμως πειά για τά περασμένα βάζανα! Τώρα άς σκεφθούμε για τήν εύτυχία μας. Μας χωρίζουν τριάντα μέρες, ένας μήνας κι' έπειτα στην άγκαλιά σου. Θύμησόν, Μαρία. Καμπίνα 52. Θέλω να ρθῆς στην Μασαλία. Ξέρω πώς κοστίζει άρκετά τó ταξείδι. Άλλά σκεψου ότι δέν έξόδεψα πεντάρα τέσσερες μήνες τώρα.

Είμαι κίτρινος σαν λεμόνι και άδύνατος σαν καρφι! Πεσί και κόκκαλο!

Η άδελφή Βαρβάρα, που με περιποιείται με μαλώνει γιατί συγκινοῦμαι όταν σε σκέπτομαι. Προχθές της τά είπα όλα... Της είπα πώς αγαπιόμαστε και ότι είμαστε φτωχοί και οι δύο. Της είπα τó μυστικό μου. Πώς θα παντρευτούμε τόν Οκτώβρη, όταν θα πρ βιασθῶ. Της τó όρκίσθηκα Μαρία.

Σ' άφίνω αγαπητή μου γυναικούλα. Άρκετά σοδγραφα. Και μή ξεχνάς. Σε περιμένω στη Μασσαλία. Καμπίνα 52. Σε φιλήω γλυκά. Ωρεβουάρ».

*Ο Γιάννης σου

**

Ένας μήνας πέρασε. Η Μαρία βρίσκεται στη Μασσαλία.

Προχωρούσε βιαστική κ' άνυπόμονη προς τó λιμάνι. Έβρεχε. Η νέα έννοιαθε ένα ρίγος συγκινήσεως στην σκέψη ότι σε λίγη ώρα θα βρίσκόταν στην άγκαλιά του αγαπημένου της. Τι τήν έμελλε για τόν καιρό; Ο ούρανός και ό ήϊος ήταν στην ψιχήτης. Και σκεφτότανε: — Πώς τόν αγαπῶ!

Πόσο θα τόν περιποιθῶ!.. Έγώ θα τόν γιατρέψω... Σκέφθηκε κατόπιν ότι σε λίγο θα γινόταν γυναίκα του. Η γυναίκα του λοχαγού Τιερίν! Τι χαρά! Δέν θα είχε ανάγκη να κρύβεται, και να κοκκινίξει όταν θα έπρόφεραν τó όνομά του.

— Ω! Γιάννη μου. Τι εύτυχής και υπερέφανη θα είμαι! ψιθύριζε.

Κάποιος ειπε εκεί κοντά της:

— Τό «Άνάμ» θα φθάση σε μισή ώρα. Ά, νάτο έρχεται! Τό πλοίο πλησίαζε...

Έν τούτοις δέν διέκρινε τόν Γιάννη μεταξύ των προσώπων που έσκυβαν από τó κατάστρωμα.

Χωρίς να ζητήση πληροφορίες έτρεξε μόνη της και περιπλανήθηκε σ' όλο τó άτμόπλοιο. Έτέρας από τά σαλόνια άνέβηκε σκάλες, ξανακατέβηκε και τέλος βρήκε μόνη της της καμπίνες. Άνεκάλυψε και τόν αριθμό που ζητούσε. Ήταν γραμμένος πάνω στην λευκή πόρτα... Άλλά ένῶ όλες ή πόρτες ήσαν άνοιχτές, αυτή ήταν κλεισμένη και έφερε κόκκινες σφραγίδες.

Η Μαρία χλώμιασε. Χτύπησε με μεγάλη νευρικότητα.

— Γιάννη! Γιάννη! Έγώ είμαι! φώναξε.

Καμιά όμως, άπάντησις. Βαθειά σιωπή. Θεέ μου τί μαρτύριο!

Η πόρτα του Γιάννη σφραγισμένη! Γιατί;

Ίσως όμως είχε αλλάξει καμπίνα ό αγαπημένος της. Ίσως να τήν ζητούσε επάνω... Έπί τέλους έπέραςε ένας ναύτης.

— Ο λοχαγός Τιερίν, που έρχεται από τας άποικίας; ρώτησε με άγωνία ή Μαρία.

— Ο λοχαγός Τιερίν, που ήτο εις τó Σαϊγκίν;

— Να!... Είμαι... είμαι...

Ήθελε να είπῆ ή γυναίκα του, αλλά δέν έτόλμησε. Η φυσιογνωμία του ναύτη έσκοτεινιάσε. Έρριξε στη Μαρία ένα βλέμμα οϊκτου, έδάγκωσε τó μουστάκι του και σαν θαλασσινός, που δέν ξέρει πολλά λόγια έδειξε τή θάλασσα και ειπε:

— Ο καϋμένος! Δέν μπορέσαμε να τόν σώσουμε! Πέθανε στο ταξείδι. Τόν έρριξαν στην θάλασσα. Ο πλοίαρχος είδοποίησε τήν οικογένειά του!..

ΜΥΡΙΑΜ ΧΑΡΙΣ